

Pitkän aikaa tulitikkutyön kuolemasta

© A. Sovijärvi, 2001, rev C

<http://apz.fi/kirjat/>

"Vai onko lähtösi syy / se että loppu lähestyy / ja ne myy sulle lentolipun Venukseen"
- Paskaa lapsille / Leevi

1 .. Syy

Se päivä ei oikeastaan alkanut ollenkaan odotetusti. Elettiin loppukevättä, lumi oli muutamia suojaisia paikkoja lukuun ottamatta kadonnut jo kokonaan. Puut olivat kovaa vauhtia kasvattamassa kesän ensi lehtiä ja aurinkokin alkoi lämmittää kirpeää aamuilmaa. Olisi ollut muuten ihanteellinen aamu herätä, paitsi...

Mies säpsähti hereille sydän takoen. Painajaiset eivät olleet hellittäneet sen illan jälkeen. Kerta toisensa perään hän havahtui hereille uhkaavasta tilanteesta, eikä nukkuminen enää tuonut voimia takaisin. Kuten tavallista, kello näytti pitkälle yli kymmenen aamulla, työpäivänä ja hän oli myöhässä.

Toivuttuaan sydämentykytyksestä hän veti nopeasti työvaatteet päälleen ja käveli ulko-ovelle jättäen pöydälle jo jäähtyneen aamiaisen väliin. Hän osasi jo arvata miltä maisema tulisi näyttämään tänään. Heti oven edessä oli aamun ensimmäinen uhri, kuollut räkättirastas. Näky vihlaasi häntä koska hän tiesi tarkalleen miksi se oli kuollut hänen pihalleen.

Matkalla töihin hän todisti kolme liikenneonnettomuutta. Vähän matkan päässä nuori koululainen jäi bussin alle, keskustaa lähestyttäessä kaksi autoa ajoivat nokkakolarin. Korkeajännitejohtoja korjaamaan mennyt huoltomies pääsi hengestään ja tippui reilusta parista kymmenestä metristä suoraan asfaltille. Mies sulki hetkeksi silmänsä kuullessaan epämiellyttävän rusahduksen, toisaalta se ei ollut enää hänelle mitenkään uutta.

Firmassa ei ollut ketään, hänet oli siirretty yksinäiseen varastoon korjailemaan koneita, joita kukaan ei hänelle ollut sitten loppujenlopuksi edes uskaltanut toimittaa. Aikaansa hän kulutti lehtiä lukemalla. Väsymys alkoi pikkuhiljaa painaa silmäluomia kiinni ja hän nukahti mukavaan tietokonetuoliinsa. Unessa oli vielä talvi ja lunta metreittäin joka puolella.

- "Voit toivoa mitä tahansa. Valitse tarkkaan, sillä maksuna toimii sinun sielusi" sanoi Saatana.

Mies mietti pitkään, hieman pelätenkin itse Luciferia, joka tyytyväisenä myhäillen nojasi hänen pöytänsä.

- "Toivon ikuista elämää", hän vastasi viimein.

Saatana ei näyttänyt mitenkään vaikuttuneelle, tätä toivetta hän kuuli niin usein, mutta se oli helppo toteuttaa ja toi yleensä ohessa myös paljon muita eksyneitä sieluja ikuisen kadotukseen.

- "Hyvä on, mutta joka kerta kun kuolet, kuolee joku tai jokin sinulle tärkeä sijastasi" sanoi vanha Vihtahousu viimein nauraen naurua, joka kaikui tilassa jotenkin epäluonnollisesti.

Mies säpsähti hereille ja jäi tuijottamaan pöydällä lojuvaa lehteä.

"TAPATURMAISET KUOLEMAT JYRKÄSSÄ KASVUSSA" huusi iltalööpin otsikko.

2 .. Seuraus

Pitkäaikainen unettomuus ei kuitenkaan suonut hänelle rauhaa väsymyksestä pitkäksi aikaa ja hän alkoi pilkkiä uudestaan. Tila oli juuri sopivan lämmin ja äänetön, joten hän oli pian jälleen unten mailla, palaten jonnekin kauas entiseen.

Juuri sinä aamuna hän oli herännyt pohtien kuka se joku muu mahtoi olla. Ajatuksissaan hän peruutti autonsa suoraan pihalta tielle ehtimättä reagoida mitenkään reilua ylinopeutta lähestyvään kuorma-autoon. Viimeinen muisto tapauksesta oli lasin särkymisen ja metallin vääntymisen ääni. Seuraavaksi hän oli jo sairaalassa, jossa hän heräsi ilman naarmuakaan.

- "Teillä taitaa olla joku katsomassa perään tuolta ylhäältä käsin" aloitti lääkäri, "autoon ei nimittäin jäänyt pätkääkään ehjää peltiä, mutta kun se epämääräinen kasa metallia leikeltiin kappaleiksi, te olitte vain tajuttomana siellä sisällä".

Mies huomasi lääkärin käytöksestä heti ettei kuitenkaan koko totuus ollut tässä.

- "Minulla on kuitenkin huonoja uutisia, teidän vaimonne kuoli tänä aamuna sähköiskuun, silytsraudan johtojen eristeet olivat vaurioituneet ja maadoitusjohto poikki" hän jatkoi, poistuen sitten mahdollisimman tyylikkäästi ja nopeasti paikalta ymmärtäessään olevansa kyvytön hoitamaan suru-uutisen aiheuttamaa tuskaa.

Miehelle tämä tieto sai kuitenkin aikaan jyräävän syyllisyyden tunteen. Harva asia maailmassa oli hänelle niin rakas kuin tuo nainen oli ollut. Ja nyt hänkin oli poissa.

Istuessaan sängyllä hän oli sitten lopulta keksinyt idean, sopimus suojaasi häntä vain tapaturmilta, hän voisi itse päättää tämän kaiken. Nopealla liikkeellä hän tarttui kiinni sängyn vieressä olleeseen pöytään ja heitti sen ikkunasta läpi. Hän oli sairaalan viidennessä kerroksessa, joten matkaa riitti aivan tarpeeksi alla odottavalle asfaltille.

Yhdellä liikkeellä hän hyppäsi ikkunasta alas tullen lopulta selkä edellä maahan. Kuului jälleen epämiellyttävä rusahdus ja hetken kuluttua hän palasi tajuihinsa. Hän makasi selällään keskellä parkkipaikkaa, joskin olo oli pirteä ja levännyt. Kylmä hiki alkoi nousta pintaan, kukahan mahtoi ottaa nyt hänen paikkansa?

Paljon myöhemmin hän istui kotona, yksin, epätoivon tunteen painaessa häntä joka suunnasta. Tuntui kuin hän olisi hautautunut elävänä hiekkaan, mihinkään suuntaan ei voinut liikkua, mitään ei uskaltanut tehdä.

Pöydällä oli litran purkki vahvaa rikkihappoa. Hän oli tuijottanut tuota lasipurkkia jo tuntikausia sillä hän ei ollut enää niin vakuuttunut suunnitelmansa toimivuudesta kuin oli sitä kehitellessään.

Lopulta hän tarttui purkkiin, otti ensin kunnan huikat ja kaatoi loput päänsä päälle. Polttava tunne vei häneltä tajun, mutta muutamaa tuntia myöhemmin hän heräsi jälleen.

Tällä kertaa vahinko oli kuitenkin jäänyt voimaan. Haplo tappoi hänet kerta toisensa jälkeen saaden aikaan ketjureaktion, joka eteni hänen koko ystäväpiirinsä kautta puolittuihin, kadulla joskus vastaan tullessiin, joskus nimeltä mainittuihin, television ja muiden medioiden kasvoihin, jopa pihalle eksyneisiin lintuihin jotka hän sattui ikkunasta näkemään.

Piru oli sittenkin vetänyt pidemmän korren, tämä oli tietysti hänen helvettinsä.